

# ÖSSZE- ESKÜVÉSEK

JÁTÉK EGY RÉSZBEN

ÁCS JÓZSEF

Liget

ÁCS JÓZSEF

*Összeesküvések  
játék egy részben*

Liget Műhely Alapítvány, 2021

Szerkesztette: Levendel Júlia, Horgas Judit

A borítót tervezte: René Margit

Tördelés: Károlyné Ór Erzsébet

ISBN 978-615-5419-56-0

|                   |          |                                          |
|-------------------|----------|------------------------------------------|
| <i>Szereplők:</i> | <i>A</i> | <i>negyvenes férfi</i>                   |
|                   | <i>B</i> | <i>hatvanas férfi</i>                    |
|                   | <i>C</i> | <i>negyvenes férfi</i>                   |
|                   | <i>D</i> | <i>nyolcvan felé közeledő férfi</i>      |
|                   | <i>E</i> | <i>húszéves fogyatékos fiú</i>           |
|                   | <i>F</i> | <i>az elmeosztály főorvosa</i>           |
|                   | <i>G</i> | <i>pályakezdő orvos az elmeosztályon</i> |
|                   | <i>H</i> | <i>pszichológushallgató</i>              |
|                   | <i>N</i> | <i>nővér az elmeosztályon</i>            |

*Elmeosztály közös helyisége. Kopár díszletek.  
A és B széken ül a közönség felé fordulva, közöttük asztal.  
A lehajtott fejjel.*

A: láthatatlan hatalmak vannak  
azok kezében vagyunk  
nem égi körök  
földiek  
a világ körülöttünk  
a házak városok mind színfalak csak  
mögöttük megállapodnak a láthatatlan hatalmasok  
akik láthatóak csupán a szóvivők  
mert mi választjuk őket  
elhiszük hogy minket képviselnek  
pedig azokat akik pénzt adtak nekik  
arra hogy elhitessék velünk hogy minket  
képviselnek  
képet viselnek  
képet mutatnak  
s közben érezhetik hogy ők a korszerűek  
elvégre azokkal állnak kapcsolatban  
akik milliók sorsáról döntenek  
akik valóban hatalmasok  
persze sokba kerül a látszat  
de megfizettetik velünk  
mi tartjuk fenn a színészeket  
akik bizottságokban elnökölnek  
ahol nem hoznak mert nem hozhatnak semmiféle  
döntést  
amíg nincsen döntés a rendszer addig áll a talpán  
idővel úgyis mindent elfelejtenek  
elfáradnak az emberek  
néznek valami izgalmasabb után

*B magába roskadva ül.*

B: ha ez így van  
az tébolyító  
ennél bármi jobb

- én azt mondom  
jöjjön a tisztító vihar
- A: népfelkelés barátom  
sikerrel nem járt még soha
- B: no de voltak győztes forradalmak
- A: azokra a fentről gondosan megszervezett  
lázadásokra gondol?  
pénzt fegyvert mindig időben mit gondol honnét  
ugyanonnan kaptak
- B: nincs kiút tehát
- A: jobb ha visszavonul a politikától

*N, a nővér balról érkezik.*

- N: bevették már a déli gyógyszert?

*Fejüket rázzák.*

- N: akkor tessék bevenni  
nem szabad kihagyni  
jön a főorvos úr  
tudják hogy számon kéri

*Sóhajtvá visszavonulnak a kórterembe, F, a főorvos és G,  
a pályakezdő orvos közelednek.*

- F: igen igen  
erről van szó  
téveseszme-rendszer
- G: unalmas kabarétéma  
összeesküvést szőnek ellenünk  
ez olyan giccses mintha azt mondaná  
hogy ő Napóleon
- F: magának mit mondott?
- G: láthatatlan hatalmak  
elég szimpla kórkép  
tudjuk  
méreg a kávéban  
mikrofon a falban

a szomszéd csúnyán néz  
biztos tervez valamit  
F: nem az a dolgunk  
hogy vitatkozzunk vele  
hanem hogy gyógykezeljük  
G: mióta van benn?  
F: egy hete  
G: és hogy halad a kezelés?  
F: megítélés kérdése  
azt hiszi magáról hogy  
mániás depresszióban szenved  
és mi meghagyjuk ebben a hitében  
G: lehetséges itt bármiféle javulás?  
F: erről majd máskor  
most jöjjön kezdődik az ebédeltetés

*F és G jobbra ki. A és C érkeznek.*

A: ne bosszants már  
C: de komolyan  
A: jó  
tudom hogy spicli  
az első perctől fogva  
tégla  
C: provokál téged?  
A: forradalomról meg lázadásról beszél  
C: olcsó  
A: azt kérdezi  
lehetséges itt bármiféle javulás?  
nem  
mondom  
nem lehetséges  
az erőseknek mindig lesz annyi erejük  
hogyan eldöntsék mi az igazság  
pascal nem volt hülye  
az erő sokkal egyértelműbb és látványosabb  
mint az igazság  
most mit akar  
azt mondja de hiszen az előző rendszer is  
összeomlott

valami összeomlott  
de nem biztos hogy a rendszer  
vagy talán látta ki döntötte meg?

*Elindulnak az étkező felé.*

A: egyre rosszabb színészek  
ómódi vénemberek  
leszerepeltek  
levették a darabot a műsorról  
van aki még nem vette észre  
hogy ez is benne van a darabban  
hogy ez egy felvonás vége  
és azonnal jön a második felvonás  
ahol új szereplőkkel ismerkedünk meg  
a színészek ugyanazok

*A és C kiérnek a színről. Balról felbukkan F, aztán H, aki szintén fehér köpenyt visel.*

H: jó napot főorvos úr  
F: tudom tudom  
maga a pszichológus  
azzal az alapítványi ösztöndíjjal  
mi a címe a disszertációjának?  
várjon  
társadalmi szerepek?  
H: nem  
a társadalom szerepe a  
F: a társadalom szerepe a pszichés betegek  
reintegrációjában  
H: pontosan  
F: nézze ez klinikum  
de ha segít magának csak tessék  
H: innen kell kiindulnom  
a pszichés betegektől  
F: rendben van rendben van  
semmi probléma  
várjon meg itt mindjárt utánanézek  
melyik beteggel lenne célszerű kezdenie

*F jobbra el. A érkezik jobbról, az étkező felől, kezében  
uzsonnacsomag, leül az asztalhoz.*

H: jó napot

A: jó napot

*A a gyúrótt papírból parasztkolbászt, sajtot és némi  
kenyeret göngyöl ki.*

A: bemutatkozom  
a

H: h vagyok

A: nagyon örülök  
egy katonát?

H: nem

A: viszolyog?

H: hát

nem vagyok éhes most ebédeltem

A: bocsánat a kórteremben nem szeretik ha  
morzsázom  
ezért itt szoktam enni  
de ne zavartassa magát  
néha körömpörköltöt adnak  
és azt nem tudom megenni

*A csöndben eszeget. H némán figyeli egy darabig, aztán  
megtöri a csendet.*

H: mikor hozták be?

A: nem hoztak  
jöttem

H: és mik voltak a panaszai?

A: hagyjuk

H: depresszió

A: maga pszichológus?

H: honnan tudja?

A: a pszichiáterek nem kérdeznek ilyet  
és nem mondanak ilyet

*F érkezik jobbról.*

F:       jöjjön csak kollegina

*Félrevonja H-t*

F:       miről beszéltek?

H:       semmiről

F:       nem ő a maga embere  
van egy betegünk a nyolcadik kerületből  
ott aztán mindenfélét tanulmányozhat  
beilleszkedési problémák  
gondolom ez megfelel a  
szociológiai érdeklődésének

H:       én arra gondoltam  
amelyik beteg érdekel

F:       na jó  
nézze azt is lehet  
de nekünk megvan a magunk munkája  
nem nagyon fogunk ráérni  
hogy ajnározzuk érti  
ez klinikum

H:       hogyne világos

F:       akkor rendben

*F távozik, H nézi az asztalnál falatozó A-t*

H:       jó étvágya van

A:       köszönöm

H:       hajlandó lenne segíteni nekem?

A:       hát ha tudok

H:       beszélgetnünk kéne

A:       miről?

H:       hát hogy  
miként került ide

A:       akkor hamar végzünk  
bejöttem

H:       na de miért?

A:       most ez tényleg érdekli?

H:       hát persze

A: vagy csak a munkája  
H: engem a munkám is érdekel

*A nézi egy darabig H-t, közben csukott szájjal kolbászta rág.*

A: jó  
H: szóval?  
A: tehetetlennek éreztem magam  
nem tudtam megmozdulni  
közben meg pattanásig feszültem  
semmihez se volt kedvem  
és még ideges is voltam érte  
ha unom az életet legalább nyugtom legyen  
H: és ezért jött be?  
A: igen hogy lecsillapodjak  
engem megnyugtat a kórház  
H: de miért volt ideges?

*C jobbról érkezik, A-ra néz, csodálkozik, és bemegy a kórtermébe.*

A: régi barátom itt  
bocsánat

*A bemegy C kórtermébe. N nővér érkezik balról.*

N: jó napot  
H: jó napot  
hadd mutakozzam be  
h doktor vagyok  
egy kutatói ösztöndíjjal jöttem az osztályra  
a társadalom szerepével foglalkozom a pszichés  
betegek reintegrációjában

*A nővér nem áll meg, megy tovább.*

N: igen?  
ha valamire szüksége van csak szóljon

H: köszönöm  
innék egy kávét  
N: ott a nővérszobában a bejárat mellett talál lefőzve

*H a nővér kinyújtott karját követve balra el. A és C  
kinéznak a kórterem ajtaján.*

A: elment  
C: menjünk

*Leülnek az asztalhoz.*

C: szóval azt mondja pszichológus  
A: az  
C: és tényleg az?  
A: szerintem valami felmérést végez  
C: stimmel  
a nemzetbiztonságiaknak  
ezek a nyomokban vannak  
más gyógyszereket fogsz kapni amitől mindent  
elfelejtesz  
A: jó majd szólok  
ha mindent elfelejtettem  
C: lehet hogy ügynököt csinálnak belőled  
csak egy szavukba kerül és végrehajtod amit beléd  
programoznak  
A: nem gépkar ez  
polipcsáp  
nem szerekekkel érik el amit elérnek  
a levegővel szívod magadba a felfogást amit  
mindenki képvisel  
nevezheted hipnózisnak de mondd azt hogy  
társadalom  
beléd ivódik az úgynevezett közvélemény  
az agyad döglött szivacs lesz  
ami tocsog a közvéleményben  
C: be fog szervezni  
A: kíváncsi vagyok  
C: egy hétig nem hagynak aludni  
váltott műszakban kérdezzetnek

először egy napig csupa olyasmit  
amire nem tudsz válaszolni  
összetörsz és belefáradsz  
másnap már feltesznek egy-egy valódi kérdést  
és megkönnyebbülsz hogy végre válaszolhatsz  
félóra alvásért cserébe

A: tőlem aztán nem sok újat tudnának meg  
sőt el se tudok képzelni olyan kérdést  
amire egy hét után még válaszolni tudnék

*Nyílik az 1. kórterem ajtaja, B kióvakodik és megáll a  
hátuk mögött.*

C: akkor betanítanak  
kérdeznek és addig ütnek amíg jól nem válaszolsz  
álmodból felébresztenek s ha rosszul felelsz  
összevernek

A: ugyan már  
ágyúval verébre  
inkább formálják a közvéleményt  
hogy te mit gondolsz az kit érdekel  
nem sokat számít  
ha nem hat a tömegekre

*B felindultan közbeszól.*

B: de hát akkor hasson miért ne hasson  
hassunk a tömegekre és csináljuk meg azt az  
elmaradt forradalmat

A: tessék az alulról szerveződő mozgalom  
eddig jut  
furcsálkodás és köznevetség tárgya  
ki vesz komolyan manapság ilyesmit

C: ez csak egy provokátor

B: maga is csak nevetségessé akar tenni  
maga is titkos ügynök

C: talán én lopóztam ide hogy kihallgassak egy  
beszélgetést barátom?

B: tehát titkolnak valamit  
maguk is benne vannak és jót röhögnek rajtam

nem baj  
(A.-hoz) de az elszomorít hogy maga is ügynök  
persze gyanús volt  
hogy nem jöttem rá azonnal  
hiszen máskülönben honnan tudná az egész  
ezt a borzalmas titkot  
ezek belső információk

- A: amit én szépen kitergegetek magának mi?  
hát mi célom lenne vele?  
vegye észre már hogy milyen szánalmasak vagyunk  
C: mit bizonygatsz itt egy spiclinek?  
B: maga már nagyon a bögyömben van  
nem ajánlom hogy odakint a szemem elé kerüljön

*H közeledik. A csoport szétrebben.*

- C: miért akkor mi lesz?  
B: széjjelverem

*B és C külön kórterembe megy be, a csüggedt A ottmarad az asztalnál. H leül a másik székre.*

- H: szóval ott tartottunk hogy miért ideges  
A: nem vagyok én ideges  
H: azt mondta azért jött be hogy lecsillapodjon  
de miért volt ideges?  
A: nem voltam ideges  
feldúlt voltam  
H: és mi dúlt fel?

*A sóhajjt.*

- H: ne válaszoljon ha nem akar  
A: ne válaszoljak ha nem akarok?  
maga egy jópofa  
H: nézze sokat segítene ha beszélgetne velem  
A: már beszélgetünk  
H: én tulajdonképpen egy disszertáción dolgozom  
a társadalom szerepe a pszichés betegek

reintegrációjában  
és ehhez gyűjtök anyagot  
A: tessék

*H lehajtja a fejét és sóhajt, aztán A szemébe néz.*

H: az érdekel engem hogy mi hozta magát ide  
A: tudok találóbb címet a dolgozatának  
H: igen?  
A: a társadalom szerepe a pszichés betegek  
reinkarnációjában

*H nevet, de A komoly marad.*

H: maga is egy jópofa  
A: nem vicc  
azt hiszi hogy a társadalom segít beilleszkedni  
H: aki beteg volt annak először újra kell tanulnia a  
normális életvitelt  
és újra meg kell találnia a helyét a társadalomban  
A: azt az egészségesek se találják  
H: én most arról beszélek hogy a mindennapokban  
elboldoguljanak  
hogy legyen néhány ember akire számíthatnak  
akire támaszkodhatnak ebben a nehéz időszakban  
elvégre  
A: és a társadalom mint olyan az segít  
H: szerintem nem eléggé  
sokkal többet kellene tenni  
A: maga egy beteg társadalomba akarja beilleszteni az  
embereket?  
H: honnan veszi hogy beteg a társadalom?  
A: benne élek

*Megszólal a pszichológusnő mobiltelefonja. Szabadkozó  
kézmozdulat kíséretében balra el. Jobbról a  
főorvos érkezik A-hoz.*

F: jó hogy itt találom  
nem akarom megijeszteni de úgy látom

változtatnunk kell a gyógyszerezésén  
kicsit tompább lesz tőle  
ne lepődjön meg

A: értem

F: jó  
este már azt kapja  
köszönöm

*A főorvos balra el. C kijön a kórteremből és leül A-hoz,  
aki ijedten néz maga elé.*

C: ideküldték ezt a verőembert

A: tessék?

C: ezt a vadbarmot  
minden eszközt bevetnek

A: tényleg változtatnak a gyógyszereken

C: ne szedd be

A: azt mondták tompább leszek

C: ne hagyd hogy tönkretegyenek

*A nővér K-t, a hajléktalant kíséri G, a kezdő orvos  
társaságában.*

*G némileg viszolyogva ér a borzalmasan bűzlő, kosztól  
csirizes ruhadarabokhoz.*

G: itt valami bűzlik  
fürdesse le gyorsan

N: mit gondol hány éves?

G: hetven

N: fenéket  
negyvennyolc  
októberben már volt itt egy hetet  
de elszökött

ha nagy hideg van visszajön

G: egyáltalán ránk tartozik?

lehetnek fagyási sérülései

*A nővér nem válaszol, a hajléktalannal jobbra el.*

G: megyek befejezem a zárójelentést  
sosem leszek kész vele

*G balra el.*

C: te még hiszel ezeknek?

A: hinni?  
neked sem hiszek

*H a telefonálásból A-hoz visszatérve C-t is ott találja, aki  
leplezetlen gyűlölettel nézi H-t.*

H: jó napot kívánok  
h

*C nem szólal meg. H zavartan áll.*

H: visszajövök  
majd máskor folytatjuk a beszélgetést

*H jobbra el.*

C: szemét ügynök  
ez a mocsok nem mert a szemembe nézni  
mert tudta hogy tudom

*A és C külön kórtermekbe el. N és H jobbról érkezik.*

N: a hajléktalanok  
nem hagyják bezárni magukat  
törnek zúznak ha nem engedjük ki őket  
átmeneti szálló vagyunk nekik  
semmijük sincs  
azt mondják a szabadságukat már nem adják  
már ami nekik a szabadság azt  
ebbe bele kell törődnünk  
megpróbáljuk inkább jópofán venni  
megint bejött karcsikám  
ilyesmi

vigyázzon magára mert nincs túl sok kötszerünk  
ez nem sebeszet

H: például az ő esetükben én nagyon hiányolom  
hogym semmi sem történik a társadalomba történő...

*Hatalmas ordítás hallatszik.*

N: jesszusom elfelejtettem hogy itt van a laci  
a rohadt életbe bocsánat

*Elszabad jobbra. H követné is, meg nem is. Tanácstalanul  
álldogál.*

*A nővér ordítása hallatszik.*

N: nem hagyják abba?  
kirakom mind a kettőt az utcára!  
hogym nem bírnak megmaradni a fenekükön!  
még egy szót szólnak és mennek kifelé a mínusz  
tizenkét fokba  
világosan beszéltem vagy elmondjam még egyszer?

*A nővér kis szünet után visszajön jobbról, hóna alatt  
pokrócok. H. hüledezve nézi*

N: ha ezek egyszerre bejönnek  
elkezdik marni egymást

H: kirakná őket? a hidegbe?

N: ki

*Kis szünet.*

H: ők betegek? úgy értem elme... elmebetegek?

*A nővér nem válaszol.*

H: ezek az emberek éveket töltöttek az utcán  
nyilván nagyon sokféle betegségük van  
vagy lehet  
de elmebetegek is?

- N: nézze meg őket és mondja meg mi ép bennük  
menjen oda és nézze meg őket mind beteg  
H: semmi esélyük hogy visszatálaljanak a  
társadalomba  
semmi  
N: nekik mi vagyunk a társadalom  
van akinek ez is sok

*N kiteregeti a pokrócokat, aztán újra összehajtogatja.*

- N: ivott kávét?  
H: nem volt lefőzve  
és nem tudom hol a kávé  
N: (lemondóan) na jöjjön

*Balra el. A és C kijönnek kórtermeikből és leülnek az asztalhoz.*

*A egy sárga műanyagbögrét szorongat, amiből időnként teát kortyol.*

*C viszolyogva figyel.*

- C: te ezt iszod?  
A: ezt  
C: bróm van benne  
A: nem rossz  
C: az nyugtató  
A: nyugtató  
C: le akarnak szedálni  
tönkre akarnak tenni  
az élelmiszerek is tele vannak már mindenfélével  
leszoktattak a friss termékekről  
megfojtották a gazdákat  
azt mondják ez kényelmesebb  
és megbízhatóbb  
lassan már mindent ők állítanak elő  
a kezükben vagyunk  
azt adagolnak amit akarnak  
A: kicsodák?  
C: akik megvettek minket  
zsebre tettek

álomba ringattak  
meg vagyunk etetve és  
le vagyunk szedálva  
és ha tiltakozni kezdünk  
ha botrányt csinálunk  
mi vagyunk a barbárok  
a kellemetlen hőzöngők  
bennünk buzog a bundás indulat  
mi vagyunk azok  
akiktől a nyugalmat meg kell védeni  
akiket meg kell rendszabályozni  
akiket móresre kell tanítani  
elküldik a provokátorokat  
akik nagy hangon kiabálnak  
aztán lecsapnak mindannyiunkra  
tehát semmit sem lehet hangosan kimondani  
tehát magunkba kell fojtanunk minden tudást  
ami az úgynevezett nyugalmat megtörné  
ezt a mind üresebb és hamisabb látszatot  
leleplezné  
de mert végidőkben élünk  
titokban védintézkedéseket kell végrehajtani  
nem iszom meg a teájukat  
nem veszem be a gyógyszereiket  
de nem beszélek  
neked elmondom mert a barátom vagy és bízom  
benned  
ne bízz senkiben  
érted  
fogadd meg  
ne bízz senkiben  
a pszichológus ügynök  
az orvos ügynök  
a beteg besúgó  
ne idd meg a brómos teát  
ne vedd be a gyógyszereket

*Sötét, zörejek hallatszanak, majd ugyanazt a helyszínt az  
éjjeli világítás gyér fényében látjuk.*

*A pizsamában ül, kezében ugyanaz a sárga műanyag teásbögre.*

*Az asztal közepén kerámia gyertyatartó, benne gyertya ég.*

*Nyílik az ajtó, a meglehetősen gyúrótt B óvakodik ki rajta, leül az asztalhoz.*

A: megint nem tud aludni?

B: ne haragudjon  
meg vagyok rendülve  
ez iszonyatos  
azóta ez jár a fejemben  
én nem tudom de valamit tenni kell

A: ugyan mit

B: nem nézhetjük tétlenül  
hát a legfontosabb értékeinket  
forgatják ki  
ha ez igaz amit maga mond  
akkor gúnyt úznek belőlünk  
miközben a legnagyobb aljasságokat követik el  
folyamatosan

A: van ilyen

*B felpattan, kirántja maga alól a széket, és gyorsan odahúzza A-val szembe.*

B: évtizedeket töltöttem úgy hogy mindent lenyeltem  
nem voltam rosszabb képességű másoknál  
de mire eszméltem már ott voltak fölöttem  
nem értettem miért  
ügynökök voltak  
csak azok emelkedhettek fel akik vállalták  
és onnantól rögtön védve voltak  
nem értettem miért van  
hogy én soha semmit nem kapok  
csak a legrosszabb munkát  
ők meg tündökölnek  
miért tündököltek ezek az emberek  
olyan munkákat kaptak amiről mi nem is  
álmodhattunk

- A: micsoda volt maga?  
B: mérnök  
mérnök voltam  
olyanok irányítottak akik a szakmában sehol se  
voltak  
csak valami érthetetlen virágnyelven  
szünet nélkül szónokoltak  
de most már értem  
ezek végig tudták  
hogyan csak színjáték az egész  
ezek csak röhögtek rajtunk  
akiket átverték  
A: nem tudom cáfolni

*B megragadja A pizsamagallérját és eksztatikus hangon  
suttogva kiabál.*

- B: a legkisebb hibánál könnyörtelenül lecsaptak rám  
verítékben forogva hánykolódtam éjszakánként  
furdalt a lelkiismeret  
fuldokoltam a felelősségtől  
miközben ők semmit sem csináltak csak mindent  
zsebre tettek

*B elengedi A gallérját.*

- neveket!  
mondjon neveket!  
ezek tették tönkre az életemet  
a legszebb lányt akibe szerelmes voltam lecsapták  
a kezemről  
egy senki voltam  
mert soha tehetségemhez mért feladatot nem  
kaptam  
én soha nem hittem el hogy ez így működik  
hogyan csak ezen múlik  
végig hülyének néztek  
neveket! mondjon neveket!  
A: nem tudok neveket

B: akkor mit fecseg itt nekem összevissza a levegőbe?  
ha nem tud neveket?  
most mit csináljak?  
akkor egy szart tud maga  
itt nem elég beszélni itt tenni kell valamit  
ezek arcpirító és vérforraló dolgok  
és maga azt mondja hogy ülni kell meg  
hümmögni?

*B az asztalra csap.*

B: engem az életben többet ne nézzen hülyének senki  
A: nem kapott tehetségéhez mért feladatot?  
B: dehogy kaptam  
csak amiben nem volt pénz  
de számon lehetett kérni  
rengeteg határidős papírmunka  
éjfélig ültem rajta mindennap  
alja munkát olyat kaptam  
A: na látja most már munkája sincs  
B: na de kik miatt  
kik miatt  
ugyanazok miatt  
szét kell csapni köztük  
ki kell hajítani az ilyen szemét embereket

*A végig közönyös arca most sem változik.*

A: hajítsa  
miért nem hajítja?  
B: én személy szerint?  
nem erről van szó ember  
hanem az összefogásról  
A: összeesküvésről  
B: az életünk megrontói ellen  
nem foghatunk össze?  
A: neveket  
vagy tudja mit inkább ne  
még elhiszi hogy az ő fejükből pattant ki a szikra

B: (elkeseredetten) igenis neveket  
jogunk van tudni  
A: ezerfejú sárkány  
melynek minden levágott feje helyére három másik  
nő  
és maga nekimegy hogy lekaszabolja  
csodálkozik hogy már ennyien vannak?  
ez csapda  
így szaporodik  
csak nevetségessé teszi magát

*B hallgat. Vihar előtti csend.*

B: nem  
nem nem nem nem nem!

*Megragadja a gyertyatartót, fölemeli és az asztalhoz  
csapja.*

*A gyertyatartó darabokra törik, a gyertya elgurul és  
közben kialszik.*

*Az ügyeletes nővér közeledik.*

N: mit szórakoznak itt éjnek idején  
tessék visszamenni a kórterembe

B: (A-hoz) nem hiszek magának! szemét provokátor!

N: (beleszagol a levegőbe) mi ez a bűdös?

A: valami bűzlik Dániában  
de kiderül hogy csak halszag van  
ahogy mindig is halszag volt  
mert legtöbben a halból élnek  
s csak kevesen a halban  
miként Jónás

N: befelé befelé

A: jól van

*A és B bemennek a kórterembe, B odasziszeg A-nak.*

B: ezt nem úszod meg!

*A nővér a cserepeket szedegeti, a kihűlt gyertyafoltokat  
kapargatja.*

*Előkerül az ügyeletes orvos is, G.*

- N: törnek-zúznak  
összegyertyázzák nekem az asztalt
- G: mi történt?
- N: szórakoznak itt éjszaka  
randalíroznak
- G: egyébként sem tudtam aludni  
és akkor még ez a rajcsúrozás  
iszonyúan fárasztó  
ez a legfárasztóbb hogy egy perc nyugalom nincsen  
mert mindig van valami
- N: mit várt? ez egy ilyen hely
- G: nem tudom
- N: az első gyerekem hasfájós volt  
mit gondol hányszor keltem fel hozzá éjszaka  
és nappal mennyit tudtam pihenni
- G: de a gyerekek felnőnek
- N: *(csípősen)* nem mindig

*G a nővérre néz. Kis szünet.*

- G: nem gondoltam ebbe bele  
hogy ez ennyit kivesz belőlem  
nyilván alkati kérdés
- N: nem szabad mindent magára vennie
- G: épp az hogy semmit nem akarok magamra venni  
ezért minden teher  
ne haragudjon hogy magának panaszkodom
- N: meglátja egy év múlva sokkal gyakorlatiasabb lesz  
ha folyton töpreng sosem jut egyről a kettőre  
márpedig a beteggel foglalkozni kell
- G: én nem betegnek hanem embernek tekintem őket  
elvégre nem tárgyak  
és ez halálosan fárasztó  
ezért nincs rájuk energiám
- N: erre nem mondok semmit

*N kislapátra söpri a gyertyatartó padlóra szóródott szilánkjait.*

N: az elmeosztály nem való mindenkinek

*G maga elé néz, bólint.*

*Sötét.*

*Másnap reggel, A és H ülnek az asztal mellett. H a füzetében lapozgat.*

H: hol is hagytuk abba  
ha jól emlékszem  
magától jött be az osztályra

A: igen

H: mert fáradt volt

A: feldúlt

H: akkor feldúlt

A: hogy milyen a világ amiben élünk  
attól

H: és milyen?

A: beteg

*A főorvos érkezik. Ahogy meglátja H-t, rögtön odalép hozzá.*

F: (H-hoz) legyen szíves

H: igen

F: (A-hoz) legyen szíves

*A bemegy a kórterembe, a főorvos félrevonja H-t.*

F: csak az idejét vesztegeti  
mondtam hogy van olyan betegünk  
akin a reintegrációt tanulmányozhatja  
ez egy nagyon érdekes ember  
de nem a maga esete  
neki igazából nincsen semmiféle problémája  
egy kis neuraszténia  
de van munkája

van hová hazamennie  
neki nincsenek beilleszkedési zavarai  
nem is kéne feltétlenül itt lennie  
már elnézést de én úgy látom  
maga másfajta kérdést vizsgál szociológiailag  
H: végül is igen  
F: tudományos szempontból mondom  
H: világos  
F: maga pszichológus  
H: igen  
F: a pszichológia tudomány  
és a tudománynak vannak bizonyos szempontjai  
meg magának is vannak szempontjai  
hogyan melyik beteg érdekli  
de most a saját szempontjait félre kell tennie  
és a tudomány szempontjait kell érvényesítenie  
ez a feladata  
engem mint konzulenszt jelölt meg  
kötelességem hogy segítsen a munkáját  
és én azzal tudom segíteni hogy tanácsot adok  
a tudomány a törvényszerűségeket keresi  
az egyetemesen érvényes összefüggéseket  
már ha egyáltalán tudomány  
és szeretném hinni hogy a pszichológiát is lehet  
tudományos alapon művelni  
még ha ez nem is népszerű nézet mostanában

*H bólogat.*

F: mármost  
a tudomány csak a reprodukálhatóval foglalkozik  
egyedi eseteket azaz olyan jelenségeket  
amelyek csak egyetlenegyszer fordulnak elő  
a tudomány nem vizsgál  
azért nem vizsgál  
mert az eszközei arra nem alkalmasak  
egyszerűen  
nem  
al-kal-ma-sak  
H: így van

- F: értse meg  
nem alkalmasak  
magának nagyon érdekes lehet egy ember sorsa  
de azzal semmit sem tud kezdeni  
magának éppen azzal kell foglalkoznia  
ami az emberek viselkedésében a közös  
nem pedig azzal ami egyedi  
mert az egyedivel  
nem jut sehova
- H: értem
- F: magának rendszereznie kell  
felmérést kell készítenie  
sok ember sorsát megvizsgálnia objektíve  
hogya mi bennük a közös  
ennek kollegina sajnos csak egy módja van  
egy kipróbált módszere  
a statisztika  
a számok  
a táblázatok  
és ismétlem  
egy egyedi esettel nem megy semmire
- H: értem
- F: de a tudományos munka keretén kívül  
engem mégis érdekel ez az ember  
a tudományos munka keretén kívül  
azt csinál amit akar  
de akkor nem biztos hogy hozzájárulok  
nem teszem ki a betegeimet  
magánemberek kíváncsiságának  
ezt nyilván megérti  
nem ön az első akinek a konzulense vagyok  
tapasztalatból mondom el fog úszni  
nem javaslom
- H: értem
- F: vizontlátásra
- H: vizontlátásra

*H egész testében remeg, mint akit megvertek.  
Áll egy darabig, aztán céltalanul ténfereg. Leül az  
asztalhoz, föláll.*

*Végül kinyitja a kórterem ajtaját és kihívja A-t.*

H: legyen szíves

*Leülnek az asztalhoz.*

H: ne haragudjon  
félbeszakítottak bennünket  
hol tartottunk

A: nem tudom  
idegesnek tűnik

H: hülye helyzet  
most én meséljek magának  
de

*A nővér, kezében kacsával átvonul a színen. H  
meggondolja magát.*

H: engem érdekelt amiket eddig mondott  
és szívesen folytatnám a beszélgetést  
de úgy látom így napközben  
nincs erre igazán mód  
de egyszer bejönnék este  
vacsora után  
talán akkor nyugodtabban beszélhetnénk

A: én itt leszek

*H felnevet.*

H: köszönöm  
ez hülyén hangzik de  
köszönöm

*Kezet ráznak, A visszavonul a kórterembe.  
A nővér érkezik jobbról egy felmosóronggyal a kezében.*

H: jónapot

N: jónapot

H: felmos?

N: már végeztem  
dezső bácsi hányt egyet  
H: úgy hallottam  
a nővérek soha nem mosnak fel  
nem az ő dolguk  
az a takarítónők dolga  
N: úgy hallotta?  
H: igen  
N: akkor az úgy is van

*Beleejti a rongyot egy piros műanyagvödörbe.*

H: ráér egy csöppet?  
N: nem  
de a pihenés rám fér  
H: kik vannak itt általában  
nyilván sok az öreg  
N: demencia  
vannak magatehetetlenek  
gyakorlatilag elfekvő  
a női pláne  
de kérdezze az orvosokat  
H: rokonok jönnek látogatni?  
N: mikor hogy  
félévente  
úgyszincs mit mondani  
úgysem érti  
úgysem tud válaszolni  
azt mondják  
nem jönnek be mert  
a szép képet akarják róla megőrizni  
nem a valóságosat  
mint egy retusált fotót  
őrizgetik az emlékeiket  
és amikor a valóságnak vége  
érti  
akkor is csak egy kicsit rezzennek meg  
zökkenő nélkül élük tovább az emlékeiket  
a temetést letudják

H:     a nagyanyám halála előtt  
      az elmeosztályon feküdt  
      bejártam hozzá gimnazistaként  
      mert nagyon szerettem  
      de tönkretettek azok a látogatások  
      már csak a kötelességérzet hajtott  
      de még a zárt osztályra is bekönyörögtem magam  
      fehér köpenyben  
      azt mondták most világos időszaka van  
      kinyújtott karral üvöltött felém az ágyból  
      doktornő segít rajtam  
      maga olyan kedves  
      megszorította a karomat  
      odahúzott magához  
      és motyogni kezdett  
      hogy orvos létemre olyan vagyok mint szűz mária  
      és megszabadítom őt egész biztosan  
      megszabadítom  
      tíz percig hallgattam  
      akkor voltam nála utoljára

*N bólint.*

N:     van ilyen  
      kiöntöm a vizet mert nem végzek

*Aznap este A egy új beteg, a bottal járó idős D  
      társaságában üldögél az asztal mellett.*

*Negyed 11 van. Az asztalon vizeskancsó, négy pohárral.  
Az érkező H, látva, hogy A nincs egyedül, visszavonul a  
      nővérszobába.*

D:     hát szóval  
      hát szóval kérem  
      sajnos ugye  
      reménykedésre nem sok okunk van  
      hát arra nem sok okunk van  
      azt kell mondani hogy gyakorlatilag nincsen  
      nulla egész nulla tizeddel egyenlő  
      a környezetet ugye tönkretettük

ha a golf-áram meggyengül akkor észak-európának  
a segge befagy ugye  
de hát ez ellen most már nem nagyon van mit  
csinálni

A: ez kelet-európa  
minket ez nem érint

messze vagyunk a golf-áramtól

D: az éghajlatváltozás mindenkit érinteni fog  
mindenkire ki fog hatni

nekem ugye már nem sok van hátra

de ez nem vigasztal túlságosan

hogy nem fogom látni

persze anélkül is van elég bajunk

hasnyálmirigy meg minden most nem sorolom

a házból a legrendesebb emberek elköltöztek

és a tetőt nemsokára javíttatni kellene

de nem fizetik rendesen a közös költséget

kezdődnek a beázások

a feleségem közben tíz kilót fogyott

súlyos beteg

félrekezelték

de hát ugye mindenkinek el kell menni egyszer

*D maga elé néz. Szünet.*

D: kimennék a fiamhoz

de sajnós a metrót nem tudom használni

nem tudom használni

*Szünet.*

D: a mozgólépcső

nem tudok rálépni akkorát ránt

én már metróval nem tudok járni

egyszerűen el vagyok vágva a világtól

hát ugye mit mondjak

nem vidám dolog az öregség

de hát meséljen valamit maga is

A: nem is tudom

D:     voltam kórházban ahol az egyik nővér  
        én ugye orvosira készültem  
        de aztán nem lett belőle semmi mert  
        ennek különféle okai voltak  
        amit most nem részletezek  
        a nővér a vénába adta amit izomba kellett volna  
        be is állt az úgynevezett pitvarlobogás  
        jött föl a zsibbadás a lábamon  
        mondtam hívjon orvost  
        ne sürgessem majd jön ha ráér  
        nem tudom hogy éltem túl  
        nem tudom  
        csoda hogy élünk  
        a véletlenek szerencsés összejátszása

*D tölt magának egy pohár vizet és kiissza.*

D:     a természettel szemben nincs semmi esélyünk  
        nulla egész nulla tized  
        és kedvező jelek egyáltalán nincsenek  
        jól kifogtuk ugye a huszadik századot  
        a háború elvitte a fiatalkoromat  
        de mit lehetett csinálni  
        aztán nem sok lehetőséget adtak  
        de én nem panaszkodom  
        szerettem a munkámat  
        még ha aztán semmiből nem is lett semmi  
        szerettem még ha aztán végeredményben nem is  
        sok értelme volt  
        mégis szerettem  
        jó lett volna vele vinni valamire de így is jó  
        így is jó  
        és az ember mindig reméli hogy átad valamit ugye  
        a következő generációnak

*N jön.*

N:     tessék jönni  
        a hatosban tetszik lenni

*D nagy nehezen feláll, bottal ered a nővér nyomába.  
H előjön a nővérszobából és D helyére telepszik.*

A:      hogy megváltozott

*H elmosolyodik.*

H:      talán most már nyugalom lesz  
         meséljen arról hogy miért jött be  
         azt mondta hogy elfásult

A:      feldúlt voltam

H:      most már nem az?

A:      nem tudom

         valahogy szétfoszlott az egész

H:      mi foszlott szét?

A:      *(sóhajt)*

H:      a főorvos nem javasolta hogy magával  
         foglalkozzam

A:      megértem

H:      hogyhogy?

A:      nem vagyok tipikus

         én gondolkodom

         és aki gondolkodik az korrigál

         én korrigálom a nézeteimet

H:      a főorvos szerint az én témám

         nem arról szól hogy az egyes ember

         miként látja a világot

         nem

         nekem tömeges jelenségekkel kellene

         foglalkoznom

         egy adott szempontból

         kioktat

         már kétszer kioktatott

A:      és igaza van?

H:      nyilván

         de mindig görcsbe áll a gyomrom tőle

         leural

A:      micsoda?

H:      leural

         ezt így mondják

rám kényszeríti az akaratát  
ez elviselhetetlen  
és nem is vagyok hajlandó elfogadni  
A: és ezt a szemébe mondja?  
H: nem  
nyilván igaza van  
ne foglalkozzak magával  
nem lenne szabad itt lennem  
de meséljen  
A: *(vállat von, kérdően tekint H-ra)*  
H: engem érdekel hogy mit gondol a világról  
A: hogy elpusztul  
H: ha nem akadályozzuk meg akkor  
A: a széthullást a rombolást nem lehet  
megakadályozni  
ezen felháborodtam  
de a felháborodás nem tart sokáig  
még annyi ideig sem ameddig a világ  
megunjuk a katasztrófát mielőtt még beteljesedne  
ez a legbiztosabb út a pusztulásba  
és én elindultam ezen az úton  
mert beletörődtem  
eleinte szégyelltem hogy beletörődöm  
most már természetesnek tartom  
H: maga szerint elpusztul a világ  
értem  
de ki vagy mi pusztítja el?  
A: van itt egy ember  
ő is neveket akar  
nem érdekelnek a nevek  
nem érdekel hogy ki volt  
hogy milyen téglákból  
épült a börtön  
nem érdekel hogy most kik csinálják  
a recept úgyis túléli őket  
nézze  
nem most vagyok itt először  
ötször-hatszor felszakadt már ez a seb  
olyankor mindig bejöttem  
ökölbé szorított kézzel fogcsikorgatva

utolsó erőmből  
ilyenkor az ember semmire sem jó  
és nem árt emberek közt lenni  
akár örültek között is  
nehogy végképp becsavarodjon

H: nincsen családja?

A: nincs

úgy alakult  
és nincsenek élő rokonaim sem

H: és mikor bejön ide mit mond  
hogyan mi baja van

A: a gondolkodás veszélyes foglalatosság  
belekavarodtam és most nem tudok  
kikeveredni belőle

valami ilyesmi  
nagy hévvel belevetettem magam  
és most lehangoltnak  
vagy levertnek érzem magam  
fantáziákat tényeknek hiszek ésatöbbi  
de közben

közben gondosan leplezem hogy  
amit mások tényeknek tartanak  
én azokban nem hiszek

H: összeesküvés-elméletek?

a barátja ügynöknek nevezett

A: ő mindent személyhez szeretne kötni  
kilátástalan vállalkozás

azt képzelem hogy  
minden tudatos tervezés műve  
és a szerepét mindenki tudatosan játssza  
mindent az egyes emberben keres  
mindent a számítógépes gondolkodásban  
és semmit a társadalom szerkezetében  
semmit az absztrakt mechanizmusokban  
semmit a lélektani csapdáiban  
primitív kirakósjátékká egyszerűsíti  
a történelmet

ki kell végezni az összeesküvéseket  
nem veszi észre hogy csapdában van  
hogy ez ugyanaz a csapda

H: milyen csapda?

A: hatalmat gyakorolni legbiztonságosabban  
a háttérből lehet  
áttételes eszközökkel  
a pénz fedezékéből  
nem kell kényszert alkalmazni mert  
az emberek önmaguk legnagyobb ellenségei  
hibáikat és gyengeségeiket kell kihasználni  
hogy önként vegyék magukra a rabbilincset  
miközben azt hiszik hogy  
beteljesülnek eltitkolt vágyaik

H: de hát akkor végeredményben  
maga is hisz az összeesküvésben?

A: ez sajnos hatalomtechnika  
és mindennapos  
aki összeesküvésnek nevezi  
nyomban nevetségessé válik  
ettől indulatos lesz  
ostobaságokat kezd beszélni  
és a csapda fedele bezárul

H: érdekes  
csak az nem világos  
hogy maga mit keres itt

A: számomra világos  
én abban sem hiszek  
amit a legtöbben elfogadnak  
szerintem beteg a világ  
betegek az emberek  
a gondolkozásuk beteg  
meg vannak mérgezve  
az egészség ritka kivétel  
de nem gondolom hogy  
valaki megmérgezte őket  
önzésük személytelen erők  
következménye  
és ami a leglényegesebb  
ez a saját  
tulajdon önzésük  
nem szakítom meg velük a kapcsolatot  
noha leginkább az önzésükkel érintkezem

mert azt fordítják védekezésül a világ felé  
az önzésüket  
és buzgón propagálják  
színes szavakba csomagolva  
és az újabb nemzedékek megtanulják  
nemcsak a szólamokat  
de a szólamok fedezékében viselkedést is  
ezt az egész velejéig hamis világgépet  
hazugságban élünk  
mert benőtte az életünket  
és tartóoszlopává lett  
és hiába végezzük ki az összeesküvőket  
nem szűnik a szenvedés  
hiába irtjuk ki a gonoszt a világból  
minden lakhelyéről  
már rég bennünk cselekszik  
ezzel a hadjárattal csak magunkba gyűjtjük  
felhalmozzuk és magunkba sűrítjük  
a nyomás addig növekszik mígnem  
végül megint kifakad a borzasztó kelés  
és jön a katasztrófa  
amit senki sem ért  
mindenki magyarázatot követel  
de nincs magyarázat  
csak a szenvedések végeláthatatlan  
egymásba kapcsolódása

H: hát amit mond  
elég nyugtalanító  
görcsbe áll az ember gyomra tőle

A: maga kérdezett  
én válaszoltam

H: tudom tudom  
csak így nehéz lesz befejeznem  
a disszertációmat

A: igen

H: ha én ilyeneket gondolnék  
nem tudnék reggel felkelni az ágyból

A: régen én sem tudtam  
de az se volt megoldás

H: azért eléggé egyoldalú ez a kép  
nem minden ennyire fekete  
nem?

A: maga tudja

H: jogunk van a saját boldogságunkhoz

A: *(hallgat)*

*G lép ki az orvosi szobából.*

G: ne haragudjanak de nem tudok pihenni  
alvásra esélyem sincs  
de legalább pihenni szeretnék  
*(H. felé)* én egész nap ezt hallgatom  
már zúg tőle a fejem  
legalább éjjel ne kelljen

H: ne haragudjon

napközben valahogy nincs mód az ilyesmire

G: engem nem érdekel

de akkor menjenek máshová

és csinálják ott

a nővéreknél vagy mittudomén

ne az ajtó előtt

H: jó rendben

G: vizontlátásra

*G visszamegy a szobájába. H feláll.*

H: hát nem tudom

köszönöm

A: nincs mit

*H zavartan álldogál, egyik lábáról a másikra helyezi a  
testsúlyát, végül kezet nyújt.*

H: vizontlátásra

A: *(kezet ráz vele)* vizontlátásra

*N, a nővér érkezik.*

N: már szólni akartam hogy fejezzék be  
nem kupleráj ez

*A visszamegy a kórtermébe.*

N: bár annak néz ki  
kuplerájnak  
nincs lepedő  
nincs pénz gyógyszerre  
egyszerűen nincs kötszer  
kénytelenek leszünk hitelt felvenni  
én nem küldöm el  
ezeket a szerencsétleneket azzal  
hogy betelt a keret sajnálom  
hogy nem dolgom mi közöm hozzá  
ez pszichiátria nem sebészet  
lehetne mondani  
de én nem mondom  
nem küldök el senkit  
amíg én vagyok itt addig  
ez lesz a rendszer

*Másnap. H és F ülnek ugyanott, mint előző este H és A.*

F: nézze  
ez egy kellemetlen ügy

H: igen

F: tudomásomra jutott  
hogy maga bejött késő este az egyik betegünkhöz  
és beszélgetést folytatott vele

H: igen

F: ez nem nyitott intézmény

H: tudom

F: ezért nyomatékosan megkérem hogy  
ilyet a jövőben ne csináljon  
mert ha ez még egyszer előfordul  
nem tudjuk tovább vállalni magát  
világos?

H: igen

- F: megkérem szíveskedjék  
a disszertáció témájának körén belül maradni  
ki fogom jelölni azokat az embereket  
akikkel kapcsolatban  
szervezett körülmények között  
felmérést készíthet  
holnap tízre legyen szíves befáradni
- H: köszönöm
- F: ez nekünk plusz munkát jelent  
nyilván látja van dolgunk elég  
de magának úgy látom  
szüksége van a keretekre  
jelenleg egy  
központilag előirányzott  
takarékosági és költségcsökkentési programot  
hajtunk végre  
kénytelen voltam beszüntetni  
azt a gyakorlatot is hogy hajléktalanok  
ide járnak kötözésre  
eddig szemet hunytam efölött  
a kollégák sem erre szerződtek  
a nővéreknek is megvan a maguk dolga  
tovább kell csökkentenem a létszámot  
sajnos épp a legjobb nővért kell elküldenem  
nem ért egyet ezekkel a lépésekkel  
pedig nem vállalhatunk magunkra mindent  
az összes társadalmi probléma kezelését  
ez nyilvánvaló  
a maximális cél bevallom  
a szakmai minimum fenntartása  
ebben a nehéz pénzügyi helyzetben  
ez nagyon sok erőnket leköti  
kérem a megadott keretek betartását  
és jó munkát kívánok
- H: köszönöm főorvos úr  
magam is beláttam hogy igaza van  
és sokat segített  
azt hiszem
- F: úgy látom ez a megbeszélés  
mindkettőnk számára megnyugtatóan zárult

*Kezet ráznak. Ketten kétfelé el.*

*A jön, utcai ruhában, kezében sporttáska, karján a kabátja.*

*N feldúltan, kabátban érkezik.*

A: jónapot

N: *(nem válaszol)*

A: jónapot

N: maga az?

ezt a pofátlanságot

de én be nem teszem ide többet a lábamat az

hétszentség

engem küld el érti?

engem

komolyan mondom nem tudom mit csináljak

elmegy?

A: a zárójelentésre várok

N: az a fiatal doktor írja

nem épp szélesebb

na várjon utána nézek

*N el. A hosszan áll némán a színen.*

*N visszajön, a zárójelentést diadalmasan lobogtatva.*

N: nem szólt volna

hogy már készen van

*A kezébe nyomja a zárójelentést.*

A: köszönöm

N: mikor látjuk legközelebb?

A: most úgy érzem nincs értelme ide visszajönni

N: én meg úgy érzem hogyha visszajön

már nem leszek itt

*Kis szünet. A háttérben B közeledik.*

N: az tényleg hihetetlen ami itt megy

a működésképtelenség határán vagyunk

de mintha a falnak beszélnék  
az a legjobb takarékoság ha nem csinálunk  
semmit  
csak hogy szerintem nem vagyunk abban a  
helyzetben  
hogy ne csináljunk semmit  
pusztító  
idegőrlő  
nézze meg hány beteg van most is az osztályon  
és hozzá hány nővér  
és elküldenek  
az agyam elkattan komolyan mondom  
B: ugyanez volt az én munkahelyemen  
engem is elküldtek  
én voltam a probléma  
és találtak is rám megoldást

*N egy zárható fiókos szekrény egyik fiókjának tartalmát  
válogatja.*

*Egyes tárgyakat reklámszatyorba tesz.*

*B a menetkész A-ra pillant.*

B: mi az  
megszökik?  
A: még kérdéses  
szakad a hó  
nem tudom járnak-e a buszok  
B: lepaktált mi?  
A: *(elgondolkodik)* le  
B: megadta magát ezeknek  
A: más pályán más eszközökkel  
B: maga ügynök  
beépítették közénk  
és megtudta amit akart  
A: mi lenne az?  
B: úgyszólván most elmegy  
*(fuvolázva)* tudtam én

*A háttérben C is kijön a kórteremből egy új ápolat, E  
társaságában.*

*H érkezik, szintén kabátban.*

H: (N-nek) köszönöm a kávé  
(A-ra pillant) kiengedik?

A: igen

H: (elgondolkodik) nahát  
(hosszabb szünet után)  
a főorvos megtudta hogy bent voltam beszélgetni  
van egy feljelentési kultúra ebben az országban

A: és?

H: (vállat von) csinálni fogom  
(kis szünet) a programot  
tényleg szeretnék túllenni a disszertáción

A: (bólogat)

H: (A-hoz) hogyhogy elmegy?  
úgy érzi megnyugodott?

A: nincs értelme itt maradni

H: holnap kezdek

A: sok sikert

H: nekem kicsit sok volt az tegnap este

A: (vállat von) én köszönöm

C: (E-hez, suttogva, mégis jól hallhatóan)

most konspirálnak  
hogy elkerüljék a felelősséget  
mindig arra hivatkoznak hogy  
személy szerint senki sem felelős  
meg hogy parancsra tettem  
érted

ismered

voltál te katona?

a legértelmetlenebb dolgot is végre kell hajtani  
mert nem tudhatod hogy amit csinálsz

milyen tervbe illeszkedik

nem ismered a tervet

nem is szabad ismerned

de a terv létezik

és te is része vagy

E: (nagyon rosszul van) része

H: ne haragudjon

A: (elmosolyodik)

H: *(zavarban)* azt se tudom  
hogy miért kérek bocsánatot  
C: a terv akkor működik megbízhatóan  
ha nem tudsz róla semmit  
ha ártatlan maradsz  
E: *(ijedten)* ártatlan  
C: érted  
aki tudatlan az ártatlan  
tehát épp akkor szolgálod a borzalmat legjobban  
ha ártatlan maradsz  
ha tudatlan vagy  
mert elrejtik előled az értelmét  
annak amit csinálsz  
ha meg ellenkezel leszedálnak  
nem tudod kikerülni  
inni muszáj  
benne van a teában  
a csapvízben  
ha beveszed amit adnak  
*(A-ra mutat)* ilyen leszel tőle  
a rend illúziója

### *A N felé fordul*

A: nem tudja járnak a buszok?  
N: *(felkapja a fejét)* hogy micsoda?  
A: járnak a buszok? mert hogy szakad a hó  
N: biztos  
reggel még jártak  
A: menjünk együtt  
N: mehetünk egy pillanat  
csak összeszedem a maradék holmimat  
A: *(H-hoz)* maga nem jön?  
H: *(felrezen, az órájára néz)* jaj nekem most rögtön  
indulnom kell  
még be kell mennem az egyetemre  
A: ahogy gondolja  
H: *(körbenéz)* viszontlátásra *(begombolja a kabátját és elmegy)*

*N bosszúsan kotorászik.*

N: ezt a millió kacatot!  
amit évek alatt felhalmoz az ember  
ki kéne hajítani  
pedig nem vagy egy gyűjtögető típus  
tessék  
ezt rám bízták itt maradt  
de én nem dobhatom ki  
bármikor jöhetnek érte  
már nem is emlékszem kié  
emlékek ajándékok  
de már nincs mögöttük arc  
(megáll)  
az én arcom se

*Befejezi a válogatást, visszalöki a fiókot, felkapja a  
retiküljét és a nejlonzacskót.*

N: mehetünk!

*A felveszi a kabátját és kezét nyújtja B-nek, az  
félrehúzódik.*

*C hasonlóképpen. E C háta mögé bújik.*

*G érkezik fáradtan, ingerülten.*

*C és E visszamennek a kórterembe.*

G: (végigméri A-t) akkor rendben vagyunk nem?

A: (elmosolyodik)

G: (türelmetlenül) megkapta a zárójelentést?

A: (bólint)

G: akkor mehet  
az emisszió megtörtént

A: (bólogat) meg

N: (epésen) nem mondom hogy vizionlátásra

G: (zavarban) viziontlátásra

*N marokra fogja a nejlonzacskót, mintha a nyakát  
szorogatná valakinek, és sértetten elviharzik.  
G elrohan az ellenkező irányban.*

B:     (*A-hoz*) na mi van  
          itthagyták

A:     (*vállat von*)

B:     menjen csak még utoléri őket  
          (*szünet*)  
          aztán ne felejtse jelentést írni  
          arról amit hallott

*Sötét.*